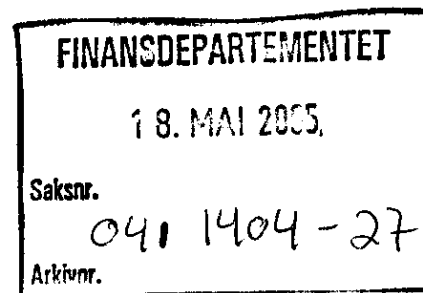


Finansdepartementet
Postboks 8008, Dep
0030 OSLO



04/1404 FM KAR

JFH

12. mai 2005

HØRING – OPPLYSNINGSPLIKT TIL NORGES BANK

Vi viser til brev av 12.4.2005 vedlagt høringsnotat utarbeidet av Norges Bank med forslag til ny forskrift vedrørende opplysningsplikt overfor Norges Bank til bruk for bankens utøvelse av sine arbeidsoppgaver etter sentralbankloven. Vi har følgende kommentarer til forslaget:

Generelt

Utkastet er hjemlet i sentralbankloven § 27. Norges Banks behov for opplysninger er således på prinsipielt grunnlag vurdert i Ot.prp. nr. 81 (2002-2003) og regulert gjennom lovvedtak. Dette innebærer imidlertid ikke at man gjennom mer detaljerte forskrifter er nødt til å benytte alle de fullmakter man har.

Da loven ble gitt var innsamling av opplysninger for kontroll- og tilsynsformål fortsatt et sentralt område for Norges Bank og det går klart frem at lovforarbeidene at det var nødvendig å opprettholde lovgrunnlaget for denne rapporteringen inntil organer utenfor Norges Bank hadde fått tilstrekkelig hjemmel. Nå har det skjedd og man burde forvente at dette ga seg utslag i utformingen av forskriften.

I dag skjer en del av innsamlingen gjennom frivillig samarbeid med finansnæringen. Et slikt samarbeid gir erfaringsmessig større muligheter for å komme frem til en rimelig balanse mellom kostnadene ved innhenting og nytten for mottakeren. Det er viktig at det kontinuerlig holdes fokus på de samlede rapporteringsplikter og hvordan disse kan reduseres og forenkles. Vi tror dette lettere kan skje gjennom fortsatt samarbeid.

Til § 1

Ved lovpålagt krav om rapportering må det foreligge en klar begrunnelse og beskrivelse av hva som skal rapporteres og detaljeringsgraden. Formålet er i utkastet angitt svært vidt og gir i realiteten ingen begrensninger i hva som kan samles inn av opplysninger siden sentralbanken selv i stor grad definerer sine oppgaver. Vi savner en klarere begrensning av hva slags opplysninger som man mener er nødvendige og en bedre kost/nytte betraktning i

forhold til rapportgiver/-mottaker enn det som er angitt under pkt. 6 i kommentarene til forskriften.

Dette har ikke minst sammenheng med at en del av den informasjon som samles inn, benyttes på en måte som går langt utover normal statistikkproduksjon. Som eksempel kan vises til Norges Banks Årsrapport om betalingsformidling. I denne gis det opplysninger om størrelser som kan føres tilbake til navngitte virksomheter. Dette kan neppe kalles offisiell statistikk i normal betydning av ordet, men kan muligens ses på som en oppgave banken føler de er pålagt i sentralbankloven.

Når situasjonen er slik, med fare for tvangsmulkt om opplysninger ikke gis, bør det gis klarere retningslinjer for hva som kan pålegges av opplysninger og til hvilket formål de kan benyttes.

Til § 2

Bestemmelsen synes innledningsvis å fastsette en naturlig begrensning for hvilke enheter som kan pålegges å gi opplysninger. Dette følges tilsynelatende opp ved oppramsingen i 2. ledd. Siste ledd har imidlertid fått en utforming som reiser spørsmål om det overhodet ligger noen begrensninger i hvem som kan pålegges å rapportere. I så fall kan bestemmelsen gjøres enklere.

Vi er dog noe i tvil om meningsinnholdet i 3. ledd. Formuleringen "andre fysiske og juridiske personer nevnt i § 2 første ledd" fremstår som uten mening eller å mangle et "enn" foran "nevnt". Er det første tilfelle, kan leddet utgå. Er det siste tilfelle, virker det som om bestemmelsen går lenger enn hjemmelsgrunnlaget i sentralbankloven § 27.

Vi er uansett bekymret for en situasjon der sentralbanken i sin jakt på opplysninger henvender seg til finansforetakenes underleverandører eller fellesorganisasjoner. Dette bør kun kunne skje i unntakstilfelle der særlige grunner foreligger. Et slikt tilleggskrav bør fremgå av forskriftsteksten.

Til kap 2

Vi hadde funnet det naturlig om det i dette kapittelet var nedfelt en fremgangsmåte som klarere tilkjenner at kravspesifikasjoner og rapporteringsskjemaer bør utarbeides i samarbeid med de berørte rapporteringspliktige.

Til kap 3

Etter at sentralbankloven § 27 fikk sin nåværende utforming, har myndighetene vedtatt å innføre Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om euro-betalinger, som en del av norsk lov. Etter art. 6 er myndighetene pålagt å fjerne innrapporteringsplikter for en rekke betalinger som skjer over landegrensene. Hensikten er å redusere kostnadene forbundet med betalingsformidling. Innen EU er man i ferd med å bygge ned slik rapportering, mens enkelte land har fjernet slik rapportering helt. Det er forbausende å konstatere at forholdet til disse regler overhodet ikke er kommentert i utkastet. Vi kan vanskelig se at art 6 kan ha noe mer praktisk nedslagsfelt enn akkurat på dette området.

Avslutningsvis

En konsekvens av at man nå skaffer seg klarere hjemmelsgrunnlag for å hente inn opplysninger med tvang, er at det samtidig må avklares om dette innebærer at innhenting basert på frivillig grunnlag skal avsluttes eller ikke. Dersom det ikke er tiltenkt, må det foretas en klarere grenseoppgang mellom disse aktiviteter slik at det ikke blir sammenblanding. Det må være klart for de rapporteringspliktige om de opplysninger som innhentes skjer som følge av et lovbestemt krav, eller om det er noe de frivillig gir fra seg og eventuelt kan motsette seg.

Med vennlig hilsen
FINANSIERINGSSKAPENES FORENING

Jan Fr. Haraldsen
Dir.